U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci **žalobce: A. B.**, **proti žalovanému Ministerstvu vnitra**, Praha 7, Nad Štolou 3, vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 8 Az 224/2003, o přezkoumání rozhodnutí ministra vnitra ze dne 27. 10. 2003, č. j. OAM-1527/AŘ-2002, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 13. 10. 2004 č. j. 8 Az 224/2003 – 47,

t a k t o:

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále i „stěžovatel“) podal kasační stížnost proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 13. 10. 2004, č.j. 8 Az 224/2003 – 47, kterým byl zamítnut jeho návrh na ustanovení zástupce v řízení o kasační stížnosti podané proti rozsudku téhož soudu ze dne 31. 3. 2004, č. j. 8 Az 224/2003 - 30.

Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 31. 3. 2004, č. j. 8 Az 224/2003 - 30 byla zamítnuta žaloba podaná žalobcem proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 27. 10. 2003, č. j. OAM-1527/AŘ-2002 o zamítnutí rozkladu a potvrzení rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 1. 11. 2001, č. j. OAM-1145/VL-07-P19-2000, kterým nebyl žalobci udělen azyl dle ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění platném v době rozhodování ve věci, a zároveň bylo rozhodnuto, že se na něj nevztahuje překážka vycestování ve smyslu ustanovení § 91 téhož zákona. V kasační stížnosti podané proti citovanému rozsudku Městského soudu v Praze stěžovatel požádal o ustanovení bezplatného právního zástupce z řad advokátů

Městský soud v Praze žádosti stěžovatele o ustanovení zástupce usnesením ze dne 13. 10. 2004, č. j. 8 Az 224/2003 – 47 nevyhověl, neboť stěžovatel nepředložil řádně vyplněný formulář – potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech, a soud tak nemohl posoudit, zda jsou u stěžovatele předpoklady pro osvobození od soudních poplatků, tedy nemohl posoudit splnění předpokladů dle ustanovení § 35 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel proti citovanému usnesení podal kasační stížnost, ve které uvedl, že s usnesením nesouhlasí, protože v průběhu azylového řízení se několikrát změnil azylový zákon, a kvůli špatné znalosti českého jazyka neměl možnost prostudovat tyto změny. Stěžovatel navrhuje zrušení napadeného usnesení.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval tím, zda lze kasační stížnost meritorně projednat, a posuzoval tedy, zda kasační stížnost splňuje předepsané náležitosti a zda je přípustná.

Kasační stížnost je opravným prostředkem směřujícím proti rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví, přičemž ji lze podat pouze z kasačních důvodů taxativně stanovených v § 103 odst. 1 písm. a) až e) s. ř. s. Dle ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. není kasační stížnost přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103. Neobsahuje-li přitom žádný kasační důvod, soud postupuje podle ustanovení § 106 odst. 3 a ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. a stěžovatele vyzve k doplnění kasační stížnosti.

Stěžovatel v kasační stížnosti výslovně a výlučně namítá jen změny azylového zákona a nemožnost tyto změny prostudovat v důsledku své špatné znalosti českého jazyka. Je-li Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. zásadně vázán rozsahem kasační stížnosti a jejími důvody, mohl se zabývat toliko těmito tvrzeními stěžovatele. Lze li však kasační stížnost podat toliko z důvodu nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., vad řízení podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., zmatečnosti řízení před soudem dle § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s., nepřezkoumatelnosti podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. či nezákonnosti v případech, je-li návrh odmítnut nebo řízení zastaveno dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., pak důvody uplatněné stěžovatelem v kasační stížnosti nelze za žádný z citovaných zákonných důvodů podání kasační stížnosti považovat.

Vzhledem ke shora uvedenému Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost stěžovatele obsahovala toliko takové důvody, které nelze subsumovat pod kasační důvody stanovené v § 103 odst. 1 písm. a) až e) s. ř. s. Nebylo tedy třeba stěžovatele vyzývat k doplnění kasační stížnosti podle ustanovení § 106 odst. 3 s. ř. s. a § 37 odst. 5 s. ř. s. a o důsledcích případného nedoplnění jej poučovat, avšak Nejvyšší správní soud musel kasační stížnost odmítnout podle ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. ve spojení s § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byla kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. března 2006

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu